

Boekbespreking...

De Vloek van de Tahiéra (ISBN 9789085703396)

Wendy Gillissen, 2008

Veel lezers van het Droomjournaal zullen de auteur van dit boek wel kennen. Wendy Gillissen is een tijdlang lid geweest van de redactie van het Droomjournaal en heeft tevens wel eens een workshop gehouden tijdens een VSD-symposium.

Monique Thijssen

Nog voordat ik ook maar iets uit het boek had gelezen, zag ik op de tweede pagina onderaan, de pagina waarop onder meer het ISBN-nummer staat en een stuk tekst over auteursrechtelijke bescherming, dat de opbrengst van dit boek voor één procent naar de Bomenstichting gaat. Ik vroeg me af of de omslag van het boek – een fraaie foto van een prachtige, oude en grillige boom – hier mee te maken had. Hoe dan ook, het stemde me positief en hield bijna een belofte in van iets moois. Volgens de omslag van het boek is *De Vloek van de Tahiéra* een spirituele avonturenroman. Ik had niet echt een voorstelling van een spirituele avonturenroman, maar ik geloof dat ik na het lezen ervan mag beweren dat ik een voor mij aantrekkelijk genre heb ontdekt.

Het boek begint met een getekende kaart van het hele gebied waar het verhaal zich afspeelt. De avonturen spelen zich grotendeels in een woud af, het Woud van Gardeth, en dat beslaat tevens een groot deel van de kaart. Het is aan mij niet besteed om tijdens het lezen terug te moeten bladeren naar een kaart, en dat is hier ook geenszins het geval. Zelfs als je de hele tekening hebt gemist weet je precies hoe de omgeving er uit zal zien, zo levendig wordt het weergegeven. En niet alleen de omgeving: alle gebeurtenissen en dialogen worden heel levendig verteld.

Hoofdpersoon van het boek is Rom, een jonge halfbloed Tzanatzi uit het Zuiden. Hij reist elke lente te paard naar het verre Noordoosten om goederen te verkopen die daar zeldzaam zijn, zoals brandewijn, borduurzijde, zilveren naalden en zeezout. In de herfst reist hij dan terug naar het Zuiden. Dit jaar ontmoet hij Yldich, net wanneer hij heeft besloten de kortere weg door het Woud te nemen. Yldich is een oude Einache, een man uit het Noorden. Hij raadt Rom aan om om het Woud heen te trekken in plaats van erdoorheen te reizen, want er spookt volgens hem iets in het Woud, iets dat niet wil dat mensen erdoorheen reizen. Rom heeft echter geen keuze omdat het al laat in het jaar is – hij kan zich niet veroorloven tijd te verspillen. Als hij de volgende ochtend klaar is om te vertrekken uit de herberg, kondigt Yldich aan dat hij Rom zal vergezellen. Hij wil familie bezoeken net aan de andere kant van het Woud. Rom zit er niet op te wachten, maar laat het min of meer zwijgend gebeuren. Zo gaan de twee mannen op weg, de jonge Tzanatzi en de oude Einache. Het spirituele avontuur is begonnen, er hangt al spanning in de lucht en we zijn pas op pagina tien.

Yldich blijkt een Einache sjamaan met veel ervaring en wijsheid, die over bijzondere en toch schijnbaar natuurlijke gaven beschikt. Hij is een Yaever voor zijn volk, een 'ware dromer'. Hij heeft Rom al zeven jaar lang gedroomd, en heeft hem uiteindelijk gevonden. Hij wist dat hij op zoek moest gaan naar iemand die op een of andere manier van grote betekenis zou zijn voor zijn volk. In zijn dromen wist hij dat hij in het Zuiden moest zoeken, en dat degene die hij moest vinden een eenling zou zijn, een donkerharige jongeman met donkere ogen. Toen hij Rom zag, wist hij dat dat de gedroomde jongeman was. Yldich vertelt, wanneer ze goed en wel onderweg zijn op hun paarden, dat er een oeroud kwaad in de aarde is wakker geworden en door het Woud sluipt. Het heeft met een verstoord evenwicht te maken. Rom zal waarschijnlijk een belangrijke rol kunnen spelen in het afwenden van het gevaar dat het Einache volk bedreigt.

En zo is de boodschap van het boek bekend. De vraag is natuurlijk waar dat verstoord evenwicht door ontstaan is. Wat is dat oeroude kwaad, hoe zal het eruit zien? In de loop van het boek maken Rom en Yldich veel angstaanjagende maar ook veel mooie momenten mee. Een van de eerste dagen wordt Rom meegenomen door vijandige mannen. Hij weet te ontsnappen en ontsnapt daarmee ook aan de dood. Yldich vindt hij gelukkig weer terug in het bos. Aan dit avontuur houden de mannen een metgezel over: een oprechte jonge knul, een jongen nog, Eald genaamd. Later, nadat ze in een dorp zijn geweest waar ze enkele nachten overnachten en Rom voor het eerst tijdens een gevecht merkt welke mogelijkheden hij heeft, voegt zich bij het gezelschap een vierde jongeman, Eldairc. Hij is

eerlijk, vindingrijk en praatgraag.

Heel langzaam wordt duidelijk waar het kwaad mee te maken heeft. Het is mooi dat dat raadsel zo langzaam onthuld wordt, want zo blijven de gebeurtenissen in het boek ongelooflijk boeiend. Het lijkt alsof elk avontuur, elke ontmoeting – of die nu gevaarlijk is of niet – een tipje van de sluier van het oeroude gebeuren oplicht.

Er zijn veel bijzondere ontmoetingen en bijzondere gebeurtenissen. Voor Yldich zijn bepaalde gebeurtenissen veel minder bijzonder omdat hij ze al kent. Zo is hij bekend met het *ayúrdimae*, het droomwandelen. Rom heeft die gave ook, maar hij heeft het nooit gebruikt omdat hij er geen weet van had. In het begin overkomt het hem dan ook zonder dat hij in de gaten heeft wat er gebeurt, en hij kan het haast geen halt toeroepen. Dit levert voor hem beangstigende momenten op. Dromen komen herhaaldelijk terug in het boek, levendig en uiterst functioneel.

Niet alleen met het *ayúrdimae* raakt Rom bekend. Hij leert anders waarnemen doordat hij zijn bewustzijn als het ware verder om zich heen leert spreiden en kan laten drijven. Hij leert zwaardvechten met zijn gevoel. En later in het boek leert hij wat liefde is.

Tot halverwege het boek heb ik me geen seconde verveeld. Integendeel, zodra ik een moment de mogelijkheid had, pakte ik het weer op. Maar ongeveer op de helft begint het boek wat meer langdradig te worden. De avonturen lijken zich te rekken, wijzen steeds in dezelfde richting en er lijkt weinig nieuws te gebeuren, althans niet als je het met de gebeurtenissen van het eerste deel vergelijkt. Toch klopt dat niet helemaal, want er gebeurt nog steeds van alles in het boek. Het is moeilijk aan te geven waar het precies aan ligt dat ik me als lezer minder gegrepen voel. Naar mijn idee is het aanvankelijk vooral een indringend verhaal met veel vaart, en wordt het nu meer een verhaal dat weliswaar vlot doorgaat maar oppervlakkig wordt. Dit is gelukkig niet van lange duur, en als lezer kom je daar makkelijk doorheen omdat de hoofdpersonen en de spirituele belevenissen boeiend blijven en het hele verhaal een interessant gegeven is. Inmiddels zijn de vier mannen aangekomen in het Huis van het Hert, het hart van het hoge Noorden waar het volk van Yldich woont. Daar speelt de rest van het verhaal zich af. Taferelen worden zodanig beschreven dat het Huis van het Hert tot leven komt en ook alle personen een gezicht krijgen. Ofschoon ook hier tegen het einde zoveel gebeurtenissen worden beschreven, dat af en toe hetgeen als beangstigend of beklemmend zou moeten overkomen weinig angst oproept omdat het net te vlot gaat, is er wel degelijk spanning voelbaar, en op andere momenten juist weer vreugde of ontroering. En nog steeds werkt het boek naar een ontknoping toe. Pas op het laatst valt alles op zijn plaats, en het einde is prachtig.

Tijdens het lezen komen er op momenten wel veel woorden voor in de Einache-taal of in Tzanatzi die dan niet in de woordenlijst achter in het boek terug te vinden zijn. Dit is wat storend. En af en toe moet je als lezer zinnen in een dialoog nog eens goed lezen om te ontdekken wie die gezegd heeft. Maar dit zijn kritische opmerkingen die in het niet vallen bij de lovende woorden die ik voor het boek over heb. Ik vind het een zeer verfrissend boek, bijzonder origineel, spannend en uiterst prettig geschreven. Vriendschap, moed en vertrouwen, dromen, magie en ook humor spelen een belangrijke rol in dit boek. Het zet je ook aan het denken, want ook al is het fictie, het is wel zodanig geschreven dat sommige zaken misschien echt zouden kunnen gebeuren. In die zin kan ik me voorstellen dat lezers van het Droomjournaal allemaal gegrepen zouden worden door de belofte die het boek inhoudt. Lucide dromen is mogelijk, dat weten we, maar misschien bieden dromen ons echt mogelijkheden, meer dan we nu beseffen, om contact te maken met anderen tijdens de slaap. Misschien is er echt een manier om de wereld om ons heen beter waar te nemen en kunnen we meer opmerken als we niet slechts op onze eigen traditionele manier kijken, luisteren, voelen, ruiken en proeven, maar als we op een of andere manier zouden leren ons gewaarzijn te laten uitvloeien om ons heen. Er is misschien nog zoveel meer mogelijk...

Ik vind het zonder meer een aanrader voor iedereen die van fictie houdt, welke fictie dan ook. In termen van sterretjes bij een filmrecensie waar een maximale score vijf sterretjes behaald kan worden, zou ik er 4 1/2 inkleuren. Dat zegt toch zeker wel iets. Iedereen die ook maar enigszins nieuwsgierig is geworden wil ik adviseren het boek zelf te lezen. Hoe kom je er anders achter wat de Tahiéra is?

Er staat een veelbelovende opmerking in het boek, na het einde: *De Zoektocht naar Tzanáta komt naar verwachting eind 2009 uit!* Dat is iets om in de gaten te houden.